

BİR ADIN BAŞA GETİRDİĞİ BELALAR

İnsanımız bir ad veya bıyık şekli, favori uzatma ne bileyim, biçimden kendince bir anlam çıkarır, seni ona göre bir yerlere yerleştirir... Ya saldırır, ya sarılır kucaklar ya da hemen emrine amade olur... Şu anki toplumumuz ve insan manzaramız bu. Bu sosyoloji ne kadar sürer, yaşayıp göreceğiz veya yaşanıp görülecek diyelim. Kim bilir belki bir insan ömrü böyle bir değişim için kısa olur. Ne ki... İnsan ömrü insanlığın ömrünün yanında bir bakıma kısacık bir kelebek ömrü...

12 Eylül darbesi suçlu suçsuz herkesi sürgün etti. Hiç kimse kendi kentinde memur olarak devam edemezdi. Biz de bir başka uzak kentteyiz o zamanlar. En çok da öğretmenler sürgün edilmişti. Daha da gönderiliyordu sürgüncükler çalıştıkları kentten en uzak kente. Hakkarili Edirneye,Edirneli Hataya,Sinoplu Mardine... Tam bir deli dumrul yasası...

Kahvede bizim Yavuz, Durmuş ve Abdurrahim (ki Abdurrahim'den hiç beklemezdim ama onlara uyum gösterme moduna kolay girer, ses çıkarmaz benimse-mese bile) herkesin ağzı öbürünün kulağında... "Sormaz olaydım" diyor Abdurrahim... Tiksindim, tüylerim diken diken oldu, hemen uzaklaştım. "Ben de sordum" diyor şallak Yavuz (öğrenciler ona şallak diyorlardı artık ne anlama geliyor idiye!) "geçen, kulaklarım dolusu

seslenmez mi adını... Tüh!.. Alllah kahretsin!.. ‘Hıııı’ dedim ve uzaklaştım.”

“Nedir arkadaşlar” dedim selam vererek.

“Hocam” dediler, “şu köşede oturan adamı görüyor musun?” Hemen baktım gösterdikleri köşeye. Sarışın zayıf, uzun boylu, her halinden mahcup olduğu anlaşılan bir genç oturuyordu.

“Ne olmuş ona dedim”

“Boş ver onunla tanışma ve oturma”

“Niçin ki” dedim.

“Ya oturma işte” dedi şallak Yavuz, “Biz adını sorduk da pişman olduk ... Öğğ... Böyle ad mı olur yahu!..”

“Adı neymiş “diye sordum... Yok, adını söylemedi Şallak ama “sen onunla tanışma bizden söylemesi...” dedi.

Yeniden döndüm baktım adama...Otuzlu yaşlarda tek başına durduğu yerde kahve köşesinde oturmuş terliyor...görü- yorum alınında biriken damlacıkları...iki üç metre aramız var ancak... sanki adam tek başına terlemeye mesai tutmuş kahvede. Demek ki sürgün o da... demek ki yabancı. ne ki acaba adı .. bir ad ne ola ki bu kadar kaçınıla;veya bir ad ne olursa olsun bu kadar kaçılır tiksiniilir mi...Ve de bu kadar tepki duyanlar da aydın geçiniyor... ilericilik taslama işin diğer ilginç yanı... buyurun size toplum ! ilericisi aydını buysa

;ırkçısı,kafatasçısı,yobazı meczubunu varın hesaplayın
alıp elinize bir kerrat cetveli bir de mezüre!
Fırsat bulsam da bu adamla bir tanışsam...Derken bir
gün ana caddede yine tek başına yürürken karşı karşıya
geldik adamcıkla. Durdum önünde... göz göze geldik
“merhaba “ dedim adımı söyleyerek kızardı yine çok
mahcup utangaç sıkılgan bir adamcık olduğu
anlaşılıyordu. Hemen uzattı elini “memnun oldum”
dedi.

Hayret ...adını söylemedi...”nerelisiniz “dedim. “Bitlis”
diye karşılık verdi. öğretmen olduğunu, burada hangi
okula tayin olduğunu söyledi ama kendi adı yok.

Ben yeniden adımı söyledim böylece o da adını söyler
diye...yine, “ memnun oldum” diye karşılık
verdi.Allahım bu adam neden söylemez ki adını! Gayet
sosyal, centilmen ve görgülü bir duruşu görünüşü var;
ve de bizim görgü kurallarımıza göre biri adını
söyleyerek bir başkasıyla tokalaştığında karşıdaki de
aynı şekilde kendi adını söyleyip memnuniyetini
bildirir.Ama yok...Söylemiyor bir türlü bana
adını...Abdurrahim’e, Hüseyine(bu Hüseyin de
içimizdeki “dahili bedhah” idi), Durmuşa(bu Durmuş da
sek bir konserve tüketicisi gevişgetirengillerden), şallak
Yavuz’a hop söylemiş bir çırpıda adını.... bana neden
söylemez ki...Hııı... Anlıyorum ...Adam ders aldı her hal-

de.... diğçerlerine adını söyleyince yalnızlaştırıldığını görüp... Demek bana gelince gözünü açtı...Eh.... ondaki inatsa bendeki de keçi... bu da ne demekse şimdi...öğreneceğim... sorayım dosdoğru. Üstelik de heceleyle heceleyle: “Hocam senin a-dın-ne? İşte bu kadar nihayetinde benim keçi galip geldi... onun inadıysa kızarıp bozararak adını hop diye söyledi: “Hocam be-nim a-dım Şa-fi...” AAA...adama bak o da heceledi ama mor kızarık buram buram terleme refakatinde.

Anlaşıldı ...Adamın adı Şafi imiş.

“Ben de memnun oldum Şafi Bey” dedim. “Yanlışın yok mu “ der gibi bir soru işareti bakışı sundu bay mahcup arkadaşım.

“ Gerçekten memnun oldun mu adımı öğrendiğin halde” der gibi bir ifade sergilemeye devam etti . bense gerçekten memnun olduğumu ses tonuma duruşum bakışım , jest ve mimiklerime yansıtmıştım zaten...Adamcıkta buruk bir sevinç gördüm sonuçta.

O akşam eve gittiğimde ilk işim sözlüğe bakmak oldu. Önce “ş” harfini buldum ... ve de “şafi” nin anlamını: Dosdoğru tanımı: şifacı....şifa dağıtan....sağlıkçı...ve de örnekler vermiş sözlük: dilimize yerleşen “ tez şifalar dilerim” aynı kökten. Bir tanıdık sünnetçi çantasına “Şifa sünnetçisi” yazmıştı.Şifa,şafi,şifalı su,şifalı otlar,

çok şifa buldum...dilimize bu kökten yerleşmiş daha bir sürü söz ve kavram...Ama konserve kutu beslenenlere gel de anlat bunu.Keşke onlara da birer sözlüklü ayna alıp hediye etseydim.Ama bu enflasyondan muzdarip pilav üstü az kuru fasulye hesabı aylıklarımız!..